

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

VI. Solutio cærerorum argumentorum aduersus simplicitatem vnionis
essentialis in corpore naturali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

CAPUT VI.

Solutio ceterorum argumentorum aduersus simplicitatem unionis essentialis in corpore naturali.

- 54 **A**rguunt tertio aduersarij. Vnio continuatiua est realiter duplex: ergo & talis est unio essentialis, qua materia, & forma neuntur. Consequentia videtur perspicua. Suadetur antecedens, quia unio continuatiua partium materiae v.g. in vtraque ex æquo recipitur: non est enim potior ratio, cur in vna potius, quam in alia recipiatur, nec vna habet aliquid præ alia, ratione cuius subiectum unionis esse debeat. Atqui eadem indiuisibilis unio materialis in vtraque parte materiae esse non potest; alias in diuersis locis esset, quod tamen solum spirituum perfectio est, & rerum materialium conditionem exuperat: unio igitur partium materiae nequit esse simplex, ac realiter indiuisibilis.
- 55 Respondeo in primis; quamuis permittatur unio continuatiua realiter duplex, & composita, inde tamen perperam argui ad reliquas uniones, videlicet ob rationem disparitatis in argumento adductam. Deinde respondeo, unionem continuatiuam esse posse simplicem, & indiuisibilem. Ad rationem verò oppositam dicendum est, eiusmodi unionem in vno solo extremo eorum, quæ continuantur recipi, in eo nimirum, cum quo penetratur, in alio verò cuius locum non occupat, haud recipi, sed eam velut terminum merè extrinsecum respicere: nec mirum, quia vt unio se ipsa in aliquo recipiatur extremo, non tantum opus est ei ita illam affigi, vt sine eo fieri, aut conseruari nequeat, sed vltius requiritur, vt extra eius locum non sit, aut certè naturaliter esse non possit. Porro cum possibilis sit unio partium materiae, quæ in parte A. v.g. recipiatur, eique penetratur, & partem B. tantum extrinsecè respiciat: necnon alia unio, quæ easdem partes non eodem, sed diuerso, & contrario ordine respiciat, certè qualis earum unionum de facto existat à determinatione, & arbitrio solius causæ primæ dependebit.
- 56 Rursum in sententia asserente formas materiales viuientium saltem perfectorum indiuisibiles esse, & indiuisibiliter omnes materiae partes à se animatas informare, & cum iis penetrari, dicendum est ad rationem oppositam, in qua versamur, non esse similiter, cur unio partium materiae occupare non possit vtriusque locum, ac proinde maiorem, quam alterutra, sicut oportet ad eius receptionem in vtroque, vt vt ad instar vtriusque sit materialis. Præterea in eorum opinione, qui continuum ex punctis, siue indiuisibilibus extensis quoad locum constitui docent, quid vetat, unionem continuatiuam in vtroque puncto continuato receptam cum vtroque penetrari posse? Quamuis enim ita cum iis penetratur, non propterea maiorem, quam alterutrum eorum, locum obtinebit; quia scilicet non totum vtriusque spatium, sed eius dimidium occupabit.
- 57 Hactenus dicta ad rationem contrariam supponunt, unionem continuatiuam in aliquo saltem extremum oportere recipi. Enimverò si præfata unio sit punctum, aut aliud indiuisibile, vt communius existimant Philosophi, non vero forma modalis extensa pro extensione partium, quas vnit, longè quidem verius est, cum neutro suorum extremorum eam penetrari, sed vtrumque localiter interiacere, ac proinde, nec in vno, nec in altero illam recipi: quippe, quæ pars quædam est continui: de quo inferius libro se-

R. P. Richardi Lyncei, Philosophia, Tom. II.

quenti. Itaque tantum abest, vt in vnione continuatiua sit specialis ratio, ob quam realiter duplex sit, vt potius sit specialis ratio, ob quam ea præ reliquis sit simplex, si (quod suppositis plurium Philosophorum principiis, necessario sequitur) in extremis ea non recipitur, more reliquarum unionum: ex receptione enim unionis in extremis colligi solet eius duplicitas, & ex non receptione simplicitas. Quæ, cum ita sint, patet quam imbelles sit argumentum ab vnione continuatiua ad alias, quæ dici consuevere essentialis, & informatiua.

Quarto argumentantur aduersarij hoc pacto. In sententia distinguente relatione prædicamentalem à fundamento, & termino, vnicus modus vtrumque extremum mutuo, & reciproce referre nequit, duoque realiter distincti requiruntur: cum igitur relatio unionis essentialis partium corporis naturalis ab iis realiter adæquatè distinguatur, sanè non vna, sed multiplex realiter esse debet. Respondeo admissio antecedenti, & negata consequentia: quia extrema relationis prædicamentalis loco, & tempore distare possunt: aliunde verò modus prædicamentalis, per quem referuntur inuicem in opposita sententia vtrique intrinsecus esse debet: eo autem ipso, quod vnus, & indiuisibilis esset, intrinsecus esse nequireret simul, & semel extremis tempore, & loco distantibus: quare realiter multiplex esse debet: quæ ratio in vnione, physica non procedit, quippe quæ inter extrema loco, & tempore indistantia, necessario versatur.

Quod si extrema relationis prædicamentalis tempore, & loco seiungi non possent, sed potius vtraque ratione sint necessariò indistantia, vt cum modus aliquis v.g. vbicatio pro eo, ac aliqui putant, ad rem cuius est modus: prædicamentally referretur, & econtrario; tunc sanè non video, cur relatio prædicamentalis, quamuis ab vtroque extremo realiter adæquatè distinguatur, ob id realiter multiplex, & composita esse debeat, aut simplex esse non possit. Dici etiam potest, & non improbabiler nec in hoc posteriori euentu modum relationis prædicamentalis realiter simplicem esse non posse, quia alias esset unio extremorum, vtpote qui vtrique extremo per se ipsum intrinsecè vniretur: at relationem prædicamentalem esse unionem rei, & modi, siue rem, & modum alia vnione distincta vniri nullo modo sustineri potest.

Arguunt aduersarij quintò. Plus, aut certè non minus requiritur, vt duæ res absolutæ vniantur quam ad hoc vt vniantur res, & modus: cum illæ seipsis sint inuicem affixæ, atque annexæ, res verò & modus ita comparentur, vt altera alteri essentialiter non affigatur, neque annectatur, sed potius ab altero sit separabilis. Atqui res & modus duplici vnione vniantur: ergo à fortiori duæ res absolutæ, quales sunt materia, & forma, cui subiacer, geminam, vt vniantur, unionem postulant. Maior est in aperto. Minor probatur: quia in primis modus seipso rei vnitur, quæ est natura & conditio modi: deinde res vnitur modo per unionem à modo distinctam: siquidem per ipsum modum modo nequit vniri, alias per modum ad ipsum modum realiter referretur, cum vniri realiter alteri sit ad illud realiter referri: ac proinde relatio realis à termino suo minimè distingueretur realiter, quod tamen est planè falsum.

Verum nè in hoc argumento plus est quam in præcedentibus momentis: aut enim nihil probat, aut certè quod detur in vnionib. processus in infinitum: quæ vnio illa rei cum modo, v.g. intellectus cum intellectu, (quam demus esse entitatem modalem) modus rei est: alia ergò vnione ei vnitur: deinde & tertia vnio modus

E 2

etiam